

on, waimude arro járrele wótmá;
teie peate talle peále arwama sedda
móda fui i gauks jouab súa."
2 Mos. 12, 4. ja móties: Wata, sín on jo
Gummala selge fássó sanna, et peab hulga-
festé folko tullema; kes sín woib sedda hukka
moista? Minna ja mo naene, kes waimolik-
kuißt asjut fút weel ei moista surest, ei woi
meie pasa-talle mitte árrasúa, fúllab nabred
peawad sín citama! —

Ja neid nabred olli ka, kes ennes: s on tun-
nud, et se luggeminne Pühhapával párrast
lounat neil ei olnud mónnus ühtegi, kui
nemmad ainobéki ollid, ja ommad süddame
mótted ei woinud teistele rákida, egga nende
us'ust ennast kinnitada ning läbbijoendada.
Monnikord ka tahtsid kül ühh:gi laulo laulda,
agga ei sanud sellega jone peále, fest ep olle
antud iggamehhele, laulo wiśid meles piddada.
Agga hulgafesté láks kauniste fordá.

Ja mis úks ei teádnud, mo:stis teine árra-
selletada; kui monni ehk olli pitkaldane südda-
mes, teised ðhhutasid tedda jálle üll's ellule;
ei seistud ka nende koddó:e koffotullemisse

wasto núud polegi nenda, kui muiste, fest et
pühhapával keik folkojosis; láksid núud neist
agea móda. — Agga egga nemmad süsski ka
fannatamissest hopis ilma ei jánuð; fest úks
on ikka, kes nisuggused asjad jo mannaast ajast
jal ep olle tahtnud sallida, fest et nemmad
temma seádussega ei tahha ühte miñna, mis
temma Paradijs esjíwannemattele jo ette
pannud. Agga wanna Kriſtlieb ja temma
sóbrad said arro fest, et Issand selle ð-lambiga,
head juhhatamisse märki neile olli annud, ja
said sedda Waimo:lli kúllait, fui Issanda
Walgus paistada, kíst sedda tiggedat ja
pórást suggu.

4.

Ü h he w a r g a v d ð r m i n n e.

Ühhes kúllas, ühhe pennifoorma maad B sin-
nast árra Saksaal, ellas üks juunialakartlik
tallopoe, kes Õmnisteggiat tundis ja arnastas.
Üks teine tallopoe, kes ülle temma oue ellas,
tahtis üksford kuulda, tedda Gummalat passuma,
ja tulli sepárrast ühhel ðhtul hiljofesté temma
kambri afna tahha, kus ta passudes omnia Gum-